

บทที่ 5

โครงสร้างทางเศรษฐกิจ

เกาหลีใต้ประสบกับปัญหาทางเศรษฐกิจเรื้อรังมาตลอดตั้งแต่ตกอยู่ใต้อิทธิพลของญี่ปุ่น จนกระทั่งได้รับอิสระเสรีภาพและต้องเผชิญกับวิกฤตการณ์ในประเทศ ทั้งปัญหาทางการเมือง และเศรษฐกิจควบคู่กัน ในระหว่างสงครามเกาหลีปี 1950 ปัญหาเศรษฐกิจที่ยุ่งเหยิงของประเทศ จะต้องได้รับการแก้ไขโดยรีบด่วน ซึ่งจะต้องวางแผนสร้างเศรษฐกิจแบบพึ่งตนเองโดยการปฏิวัติทางอุตสาหกรรม

ในห้วงระยะเวลารัฐบาลชิง มั่นรี นั้นการฟื้นฟูเศรษฐกิจของชาติเป็นไปโดยล่าช้า ถึงแม้ว่าจะได้รับเงินช่วยเหลือจากสหรัฐอเมริกาจำนวนรวมถึง 2,700 ล้านดอลลาร์สหรัฐ แต่มิได้ทำการพัฒนาอุตสาหกรรมต่าง ๆ เป็นต้นว่า อุตสาหกรรมการไฟฟ้า ถ่านหิน ปุ๋ย และปูนซีเมนต์ รวมทั้งสร้างถนนหนทาง อุตสาหกรรมเอกชนซึ่งเผชิญอยู่กับการขาดอุปกรณ์ ขาดวัตถุดิบ และขาดเงินลงทุน โดยรัฐบาลไม่สามารถให้ความช่วยเหลือได้ผลก็คือ ผลผลิตทางอุตสาหกรรมซาลง สินค้าไม่เพียงพอแก่ความต้องการของประชาชน ก่อให้เกิดปัญหาสินค้าขึ้นราคาย่างลิบลิ้ว เศรษฐกิจของชาติใกล้จะพังพินาศลง คณะนายทหาร จึงเข้ายึดอำนาจทำการปฏิวัติ เมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม 1961 หัวหน้าคณะปฏิวัติคือ พลเอก ปัก จุง ฮี ก็ได้เริ่มมือฟื้นฟูบูรณะประเทศ เพื่อขจัดความอดอยากยากจน และภาวะชะงักงันทางเศรษฐกิจ อย่างไรก็ตามก็ตีหัวหน้าคณะปฏิวัติก็ตระหนักถึงความยากลำบากในการพัฒนาเศรษฐกิจ การสร้างความมั่นคงในสังคม และการปกครองที่มีประสิทธิภาพ เพื่อให้บรรลุความสำเร็จในเวลาเดียวกัน

เพื่อให้บรรลุถึงความมั่นคงดังกล่าว รัฐบาลคณะปฏิวัติจึงต้องให้นักเรียน นักศึกษา นักหนังสือพิมพ์ สหภาพแรงงาน และองค์กรทางสังคมและการเมืองอื่น ๆ ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดวิกฤตการณ์ทางการเมืองและความไม่สงบทางสังคมมาแล้วในอดีต พักกิจกรรมทางการเมืองไว้ชั่วคราว และประกาศจะมีรัฐบาลพลเรือนในปี 1963 ในระหว่างนั้นก็ได้จัดตั้งคณะกรรมการวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของชาติ โดยขอความร่วมมือจากคณาจารย์ตามมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ระดมผู้เชี่ยวชาญการปกครองและวางนโยบายให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ เพื่อมาร่วมกันพิจารณาถึงปัญหาทั้งหมดของประเทศ และหาหนทางปฏิบัติ เพื่อพัฒนาชาติในทุกรูปแบบ

1. แผนพัฒนาเศรษฐกิจ 5 ปีแรก (ค.ศ. 1962-1966) รัฐบาลคณะปฏิวัติได้ประกาศใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจระยะแรก 5 ปี ซึ่งเป็นแผนพัฒนาทั่วไป ซึ่งมีจุดมุ่งหมายที่จะต้องวางระบบเศรษฐกิจอุตสาหกรรมแบบพึ่งตนเอง โดยใช้หลักการค้าโดยเสรี และยอมรับอุตสาหกรรมเอกชน ซึ่งจะพัฒนาควบคู่กันไป แผนพัฒนา 5 ปีแรกนี้ เน้นหนักในเรื่องต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- 1.1 พัฒนาอุตสาหกรรมพลังงาน เช่น การผลิตถ่านหิน การผลิตไฟฟ้า
- 1.2 ขยายการผลิตทางเกษตรโดยมุ่งเพิ่มรายได้แก่เกษตรกร และแก้ปัญหาการขาดดุลย์ทางเศรษฐกิจของชาติ
- 1.3 พัฒนาอุตสาหกรรมหลัก และโครงสร้างเศรษฐกิจขึ้นย่อยลงไป
- 1.4 ใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีได้เอาออกใช้ให้มากที่สุด แก้ปัญหาคนว่างงานตลอดจนสงวนรักษาและใช้ประโยชน์จากที่ดิน
- 1.5 ปรับปรุงแก้ไขดุลย์การชำระเงินโดยส่งเสริมการส่งสินค้าออก
- 1.6 สนับสนุนและส่งเสริมการศึกษาขั้นคว่ำทางวิทยาศาสตร์ และวิทยาการก้าวหน้าอื่น ๆ⁽⁴⁸⁾

แผนพัฒนาเศรษฐกิจ 5 ปีแรกนี้ ตั้งเป้าหมายไว้ว่า ผลผลิตรวมของชาติจะเพิ่มขึ้น 40.7 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งคิดเป็นเงิน 2,500 ล้านดอลลาร์สหรัฐ รายได้เฉลี่ยต่อหัวประชากรจะเพิ่มจาก 95 เหรียญในปี 1960 เป็น 112 เหรียญสหรัฐ ในปี 1966 สินค้าส่งออกจะมีมูลค่าสูงขึ้นเป็น 138 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

ความสำเร็จของแผนพัฒนาเศรษฐกิจ 5 ปีแรกนี้ยังไม่อาจสร้างเศรษฐกิจแบบพึ่งตนเองได้ทันที ชาวเกาหลีจะต้องพึ่งพาอุปสรรคของความยากลำบากไปอีก โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหารากฐานอันอ่อนแอของอุตสาหกรรมเอกชน ซึ่งไม่สามารถแบกภาระในการพัฒนาส่วนของตนได้ เพราะโครงสร้างของตลาดไม่ทันสมัย รัฐบาลจึงต้องปรับปรุงระบบที่ใช้อยู่ เพื่อช่วยเหลือด้านเอกชน โดยจะสร้างระบบแข่งขันอันมีประสิทธิภาพในตลาด เพื่อส่งเสริมนักธุรกิจที่สามารถให้มีบทบาทสำคัญในการค้าระหว่างประเทศ

การขึ้นอัตราดอกเบี้ยทั้งเงินฝากและเงินกู้ได้ทำให้เงินสะสมในธนาคารเพิ่มขึ้นถึง 7 เท่า การปรับปรุงการเก็บภาษี ทำให้รัฐบาลสามารถกำหนดงบประมาณที่สมดุลได้ระบบอัตราแลกเปลี่ยนที่ลอยตัว และระบบการค้าโดยเสรี ทำให้สินค้าออกเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว สิ่งเหล่านี้ทำให้เงินตราต่างประเทศไหลเข้าสู่ประเทศเป็นจำนวนมาก เกิดเสถียรภาพทางการคลังและทำให้อำนาจการค้าระหว่างประเทศมั่นคงขึ้น เกาหลีกำลังก้าวไปข้างหน้าด้วยความมั่นใจในแผนพัฒนา 5 ปี ครั้งที่ 2⁽⁴⁹⁾

2. แผนพัฒนาเศรษฐกิจ 5 ปี ระยะที่ 2 (ค.ศ. 1967-1971) รัฐบาลเกาหลีได้ได้วางแผนไว้ดังนี้

- 2.1 เพิ่มรายได้ประชาชาติและรายได้ของเกษตรกร
- 2.2 ดำเนินการเพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการเลี้ยงตนเองได้ในเรื่องความเป็นอยู่ของประเทศ
- 2.3 เร่งการอุตสาหกรรมของประเทศ
- 2.4 เพิ่มสินค้าขาออกให้ถึง 700 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

2.5 เพิ่มค่าจ้างแรงงานและลดอัตราการเกิด

2.6 ส่งเสริมการค้นคว้าปรับปรุงทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีให้ทันสมัย

สำหรับแผนพัฒนาเศรษฐกิจแผนที่ 2 นี้ ตั้งเป้าหมายไว้ว่า กิจกรรมอุตสาหกรรมเพิ่ม 8 เปอร์เซ็นต์ต่อปีรายได้ประชากรเพิ่มขึ้น 31 เปอร์เซ็นต์การเกษตรทั้งหมดจะเพิ่มขึ้น 5 เปอร์เซ็นต์ และประชากรจะมีงานเพิ่มขึ้นจาก 8.5 ล้านคน เป็น 10.4 ล้านคน

ความสำเร็จบางประการของแผนพัฒนานี้ก็คือสามารถส่งสินค้าออกคิดเป็นเงิน 719 ล้านเหรียญสหรัฐ รายได้ประชาชาติเพิ่มขึ้นเป็น 92 เปอร์เซ็นต์ งดซื้อข้าวจากต่างประเทศ ผลิตอาหารเลี้ยงตนเองได้ มีที่อยู่อาศัยเพิ่มขึ้นจำนวนมาก ทางด้านอุตสาหกรรมก็ผลิตเหล็กได้ 686,000 ตัน ผลิตปุ๋ยได้ 375,000 ตัน ผลิตซีเมนต์ได้ 4,520,000 ตัน

เมื่อรวมแผนพัฒนาเศรษฐกิจทั้งสองแผนเข้าด้วยกันเป็นระยะเวลา 10 ปีแล้ว จะเห็นว่า สาธารณรัฐเกาหลีได้พัฒนาเศรษฐกิจของชาติชนิดที่เรียกว่า “มหัศจรรย์” ที่สุดเท่าที่ประเทศเล็ก ๆ ซึ่งได้รับความยากลำบาก และเผชิญกับชะตากรรมมาตลอดเวลาหลายศตวรรษจะพึงกระทำ แผนพัฒนาเศรษฐกิจทั้งสองแผนนี้ได้ย้าถึงการฟื้นฟูอุตสาหกรรมและการส่งสินค้าออกเพื่อนำมาซึ่งเงินตราต่างประเทศ ความสำเร็จในทางเศรษฐกิจในระยะเวลา 10 ปี ทำให้ประเทศมีรายได้ประชาชาติรวม (Gross National Product, - GNP) 85 เปอร์เซ็นต์ และรายได้ประชากรต่อหัวเพิ่มจาก 95 เหรียญในปี 1961 เป็น 252 เหรียญสหรัฐ ในปี 1971 อัตราเฉลี่ยของความเจริญในหัวระยะเวลาที่ประมาณ 9.9 เปอร์เซ็นต์ ในขณะที่เป้าหมายของสหประชาชาติใน “ทศวรรษแห่งการพัฒนา” (Development Decade) กำหนดไว้เพียง 5 เปอร์เซ็นต์เท่านั้น การที่ตัวเลขของความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเป็นผลที่น่าพอใจสูงเช่นนี้ก็เพื่อมาจากการวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจของเกาหลีใต้ได้เน้นหนักไปในทางอุตสาหกรรม การลงทุนอย่างมีประสิทธิภาพ การใช้เทคโนโลยีในการผลิตสมัยใหม่ และการใช้แรงงานของชาติอย่างเหมาะสม⁽⁵⁰⁾

3. ผลสำเร็จของแผนพัฒนาเศรษฐกิจ

แผนพัฒนาเศรษฐกิจ 2 แผน ตั้งแต่ปี 1962-1971 ของรัฐบาล ปัก จุง ฮี ได้ประสบผลสำเร็จดังนี้

3.1 อัตราการเจริญเติบโตสูงขึ้นโดยเฉลี่ย 9.9 เปอร์เซ็นต์ ทั้งนี้มาจากเงินทุนต่อหัวซึ่งมาจากการออมมีการขยายตัวมากขึ้น การผลิตทางอุตสาหกรรม ซึ่งรวมทั้งกำลังไฟฟ้าเพิ่มขึ้นประมาณ 5 เท่า

3.2 การปรับปรุงโครงสร้างได้ประสบผลสำเร็จอย่างน่าทึ่ง ทั้งนี้เพราะนโยบายเศรษฐกิจที่ให้ความสำคัญอันดับแรกแก่การพัฒนาอุตสาหกรรม และส่งสินค้าที่ผลิตแล้วจำหน่ายต่างประเทศ เช่น ทังสเตน สีนแร่ เหล็ก ไม้อัด โสม วัตถุทอ สาหร่ายทะเลแห้ง พลาสติก รวมทั้งผลิตภัณฑ์ไฟฟ้า เคมีภัณฑ์ และซีเมนต์ นอกจากนี้ยังสามารถผลิตน้ำมันที่กลั่นสำเร็จรูปปุ๋ย

เหล็กกล้า เกษกรรม ขึ้นภายในประเทศเป็นผลให้สามารถประหยัดเงินตราต่างประเทศได้เป็นอย่างมาก

3.3 ส่งสินค้าออกเพิ่มมากขึ้น สินค้าที่ส่งออกมีทั้งวัตถุดิบ และผลิตภัณฑ์สำเร็จรูป ซึ่งส่งไปยังประเทศต่าง ๆ เฉพาะส่งไปยังสหรัฐอเมริกา ปี 1968 มีมูลค่า 341,349,000 เหรียญสหรัฐ ดังนั้นสินค้าออกจึงกลายเป็นแรงผลักดันต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ การพัฒนาสร้างสรรค์ของ นักธุรกิจในการขยายตลาดของตนได้มีส่วนสนับสนุนความเจริญเป็นอย่างมาก

3.4 ทางหลวงสายด่วนระหว่างกรุงโซลและเมืองปูซานได้เกิดขึ้นเมื่อปี 1970 ซึ่งเป็นเส้นทางยาวตลอดประเทศเป็นสัญญาณการเริ่มต้นของการปฏิวัติทางคมนาคม นอกจากทางหลวงสายด่วนโซล-ปูซาน และ โซล-อินชอน แล้วยังมีการก่อสร้างทางหลวงสายด่วน เพื่อเชื่อมเมือง แดจอนตรงกลางประเทศกับเมืองอื่น ๆ ทางตอนใต้ก็หลายเมือง เมื่อทางหลวงเหล่านี้สร้างเสร็จหมดแล้ว การติดต่อภายในประเทศที่ห่างไกลกันก็จะย่นระยะทางให้สั้นเข้าเพียงวันเดียว⁽⁵¹⁾

4. **แซมมาเอล อุนดอง (Saemaul Undong)** หรือ “ขบวนการชุมชนใหม่” (New Community Movement) ซึ่งประธานาธิบดี ปัก จุง ฮี ได้เสนอเข้ามาในระหว่างแผนพัฒนาปีที่ 2 ต่อกับปีที่3 เพื่อเป็นการกระตุ้นชาวชนบททั่วประเทศให้ร่วมมือร่วมใจกันแก้ปัญหาในทางเศรษฐกิจของ ชนบทอย่างจริงจัง ขบวนการแซมมาเอล อุนดองได้เริ่มทดลองโครงการขึ้นที่หมู่บ้านในชนบทปี 1971

4.1 ปรัชญาเบื้องต้นของ แซมมาเอล อุนดอง คือ ฝึกประชาชนในชนบทและในเขต ชานเมืองให้มีความขยันหมั่นเพียร มีความสำนึกในการพึ่งตนเอง และรู้จักร่วมมือกับผู้อื่น ขบวนการ นี้เป็นขบวนการที่พัฒนาชาติให้ทันสมัย บนพื้นฐานของการยกระดับจิตใจของประชาชนให้มีความสำนึกในการพัฒนาชาติ

เป้าหมายของแซมมาเอล อุนดอง ก็เพื่อจะให้เกิดความมั่นคงแก่ชาวชนบท ซึ่งรู้จักทำงาน ด้วยตนเอง มีความกระตือรือร้น และมีสามัญสำนึกในการทำงาน เพื่อสร้างสรรค์เอกลักษณ์ ของชาติ หรืออีกนัยหนึ่งเป็นการปลูกประชาชนให้มีความเชื่อมั่นในตนเองโดยปราศจากความ ช่วยเหลือจากต่างประเทศ

หลักปรัชญาเบื้องต้นของแซมมาเอล อุนดอง คือ

1. ความขยันหมั่นเพียร (Diligence)
2. การพึ่งตนเอง (Self-help)
3. ความร่วมมือ (Co-operation)⁽⁵²⁾

หลักปรัชญาเบื้องต้นของแซมมาเอล อุนดอง คือ

วัตถุประสงค์ของการพัฒนาชนบทก็คือ เพิ่มรายได้ให้แก่เกษตรกรและยกมาตรฐาน การครองชีพให้สูงขึ้น ในขั้นแรกรัฐบาลใช้วิธีจูงใจเกษตรกร โดยยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือเพื่อให้ เกษตรกรมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น รัฐบาลหาวัสดุที่จำเป็น เช่น ปูนซีเมนต์ เหล็กเส้น ไม้ เพื่อปรับปรุง ห้องน้ำห้องส้วม หลังคาบ้าน ห้องครัว โดยรัฐบาลให้เปล่าเป็นบางส่วน ทั้งนี้เพื่อเร่งให้เกษตรกร

ให้มีจิตสำนึกในการช่วยตัวเอง

เมื่อเกษตรกรมีจิตสำนึกในการช่วยตนเองเกิดขึ้นแล้ว รัฐบาลก็กระตุ้นชาวชนบทจัดทำโครงการ เพื่อเพิ่มผลผลิตทางเกษตร ซึ่งต้องอาศัยความร่วมมือของทุก ๆ คนในหมู่บ้าน เช่น การก่อสร้างสะพาน การสร้างถนน สร้างระบบชลประทานขนาดเล็ก ปรับแหล่งน้ำดื่ม สร้างประชุมประจำหมู่บ้าน และอื่น ๆ โครงการเหล่านี้จะต้องได้รับการเสียสละ และความร่วมมือของทุก ๆ คนในหมู่บ้าน รัฐบาลเป็นเพียงผู้เร่งเร้าส่งเสริมและให้วัสดุก่อสร้างและคำแนะนำในทางเทคนิคบางประการเท่านั้น เมื่อโครงการนี้สำเร็จขึ้นมาบ้างแล้ว ชาวชนบทก็จะได้รับคำแนะนำให้รู้จักตั้งโครงการที่จะเพิ่มรายได้ให้เกิดขึ้นโดยตรง เป็นต้นว่า จัดทำเกษตรกรรมรวม จัดหาเมล็ดพืชพันธุ์ร่วมกัน ปลูกพืชนอกฤดูการ ปลูกผลไม้ ทำฟาร์มเลี้ยงสุกร จัดทำสวนป่า และทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ ทำโรงงาน ตลาดกลางและอื่น ๆ⁽⁵³⁾

ในปี ค.ศ. 1972 โครงการแซมมาเอิล อุนดอง หรือขบวนการชุมชนใหม่นี้ก็ได้เริ่มรณรงค์อย่างจริงจังในจำนวนหมู่บ้าน 16,600 หมู่บ้าน ได้ถูกเลือกให้เป็นหมู่บ้านทดลองโครงการนี้ โดยรัฐบาลได้ตั้งงบประมาณช่วยเหลือไว้ 32 พันล้านวอน (67 ล้านดอลลาร์สหรัฐ) โดยรัฐบาลให้การสนับสนุนหลักเส้น ปูนซีเมนต์ ไม้เนื้อแข็ง ตาปู และอื่น ๆ เกี่ยวกับการก่อสร้างเพื่อให้เกษตรกรพัฒนาหมู่บ้านของตน ในขณะเดียวกันก็เป็นการเพิ่มรายได้ของประชาชนรวมทั้งสอนให้ประชาชนรู้จักระบอบประชาธิปไตยขั้นมูลฐานด้วย

หน่วยงานที่รับผิดชอบต่อโครงการนี้คือ “สภาที่ปรึกษากลางแซมมาเอิล อุนดอง” (The Saemaul Undong Central Consultative Council) ขึ้นตรงต่อกระทรวงมหาดไทย ทำหน้าที่เป็นผู้วางแผนและประสานงานกับหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องในระดับชาติมีรัฐมนตรีกระทรวงมหาดไทยเป็นประธานสภา รัฐมนตรีช่วยของกระทรวงต่าง ๆ รวมทั้งผู้อำนวยการสำนักงานของรัฐที่เกี่ยวข้องกับหน่วยงานนี้เป็นสมาชิกสภา ในระดับหมู่บ้านก็มีกรรมการที่ปรึกษา เช่น นายอำเภอ ปลัดอำเภอ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ทำหน้าที่ติดต่อประสานงานกับสภา นอกจากนี้ยังมีสถาบันฝึกผู้นำหมู่บ้านชวอน (The Suwon Saemaul Leader's Training Institutes) ซึ่งตั้งอยู่กรุงโซล และจังหวัดอื่น ๆ อีก 10 จังหวัด เปิดอบรมผู้นำชุมชน ในปี 1972 นี้เช่นเดียวกัน สำหรับประธานาธิบดี ปัก จุง ฮี นั้น ได้ใช้อำนาจหน้าที่ทางการเมืองสนับสนุนขบวนการชุมชนใหม่นี้อย่างเข้มแข็ง โดยได้ประกาศอย่างเป็นทางการเป็นกรณีพิเศษ เมื่อเดือนตุลาคม 1972 ว่า “โครงการแซมมาเอิล อุนดอง จะเป็นโครงการเร่งด่วนอันดับแรกของโครงการรัฐบาลทั้งหมด”⁽⁵⁴⁾

ฉะนั้น โครงการนี้จึงเน้นหลักใหญ่ ๆ 3 ประการคือ

1. พัฒนาความเป็นอยู่และสิ่งแวดล้อมให้ดีขึ้น
2. พัฒนาทางด้านจิตใจให้มีจิตสำนึกในการช่วยตนเอง
3. เพิ่มรายได้ของเกษตรกรให้ดีขึ้น

4.3 วิธีการช่วยเหลือหมู่บ้านเขมาเอิล การช่วยเหลือใด ๆ จะต้องเป็นไปเพื่อให้ชาวชนบททั้งหมู่บ้านเพิ่มพูนเศรษฐกิจให้ดีขึ้นด้วยตัวของเขาเองเท่านั้น การช่วยเหลือจะช่วยเฉพาะหมู่บ้านที่พร้อมจะช่วยตัวเองร่วมใจกันพัฒนาหมู่บ้าน มีความต้องการทางใจ และกระหายอย่างแรงกล้าที่จะสร้างสรรค์เศรษฐกิจของตนเอง ของเพื่อนบ้าน ของหมู่บ้านให้ดีขึ้น วิธีการช่วยเหลือต้องเป็นวิทยาศาสตร์สามารถพิสูจน์ให้เห็นได้ ปฏิบัติได้ และเห็นผลในระยะเวลาอันสั้น การช่วยเหลือจะเป็นวัสดุก่อสร้าง สนับสนุนเครื่องมือทุนแรงต่าง ๆ ปุ๋ย ยากำจัดศัตรูพืช ช่วยเหลือทางด้านวิชาการทั้งทางเกษตรและวิศวกรรม

การจัดทำโครงการช่วยเหลือ ได้แบ่งหมู่บ้านออกเป็น 3 ระดับ

หมู่บ้านระดับ 1 หมู่บ้านพื้นฐานหรือหมู่บ้านพัฒนาจิตใจ

เมื่อได้เลือกหมู่บ้านตามโครงการแล้ว ผู้นำโครงการคือ ผู้นำหมู่บ้าน (ซึ่งได้รับการฝึกอบรมจากศูนย์ฝึกผู้นำแล้ว) ก็จะเชิญหัวหน้าครอบครัวในหมู่บ้านมาร่วมประชุมเพื่อรับทราบความมุ่งหมายของรัฐบาลที่จะให้ความช่วยเหลือทุกครอบครัวที่เห็นด้วย และยอมรับแผนการที่จะช่วยตนเองตามโครงการนี้ ครอบครัวใดตกลงใจดังกล่าวในขั้นแรก จะต้องปรับปรุงบริเวณบ้านของตนให้เป็นระเบียบดูสะอาดตาน่าอยู่อาศัยขึ้นก่อน ต่อจากนั้นรัฐบาลจะจัดหาวัสดุให้เปล่าส่วนหนึ่ง เช่น ปูนซีเมนต์ สังกะสี ไม้เนื้อแข็ง แจกทุกครอบครัวให้นำไปปรับปรุงหลังคาบ้าน ครัว ห้องน้ำ หรือ รั้วบ้าน วัสดุต่าง ๆ ที่รับไปนี้มีเงื่อนไขว่า จะนำไปขายนำเงินมาแบ่งกันไม่ได้ ใช้แรงงานภายในหมู่บ้าน ห้ามจ้างแรงงานจากบุคคลภายนอกต้องปรับปรุงบ้านของตนเอง หรือสร้างสาธารณสถานสำหรับหมู่บ้าน เช่น หอประชุมประจำบ้าน หรือโรงจำหน่ายสินค้าประจำหมู่บ้าน

ข้อห้ามต่าง ๆ และวัสดุดังกล่าวจะชักจูงประชาชนในหมู่บ้านต้องร่วมมือกันทำงานอย่างใกล้ชิด สามัคคี และขยัน ในขั้นนี้จะได้เห็นการพัฒนาจิตใจ มีความเสียสละ บุคคลที่มีฐานะดีในหมู่บ้านจะได้มีโอกาสคลุกคลีกับคนยากจนได้เห็นสภาพบ้านที่ทรุดโทรมจะมีการเสียสละทรัพย์สินเล็กน้อยช่วยซื้อหาสิ่งจำเป็นให้

เมื่อได้รับวัสดุก่อสร้างจากรัฐบาล ทุกครอบครัวก็นำไปปรับปรุงเป็นบ้านอยู่อาศัยที่สุขสบายขึ้น มีสภาพแวดล้อมที่สวยงามขึ้น ประชาชนเกิดแรงดลใจอยากพัฒนาบ้านของตนให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นเกิดความฮึกเหิมอยากพัฒนาหมู่บ้านโดยส่วนรวมและสาธารณประโยชน์ของหมู่บ้านยิ่งขึ้นไปอีก

หมู่บ้านระดับ 2 หมู่บ้านช่วยตัวเองได้หรือหมู่บ้านพัฒนาสังคม

เมื่อสำเร็จตามโครงการที่ 1 ชาวบ้านก็เกิดวิญญูณแห่งการช่วยตัวเองมากขึ้น และเห็นว่ารัฐบาลเอาใจใส่อย่างจริงจัง มีกำลังใจดีขึ้น ในการดำเนินงานตามโครงการที่ 2 นี้ ต้องการความร่วมมือร่วมใจของชาวบ้านทั้งหมด เช่น การสร้างสะพานข้ามคลอง การสร้างถนนเข้าสู่ไร่นา เพื่อการขนส่งพืชผลทางเกษตรด้วยรถบรรทุก การสร้างฝายกั้นน้ำ การสร้างระบบ

คลองส่งน้ำขนาดเล็ก ขุดบ่อน้ำ การสร้างห้องประชุมประจำหมู่บ้าน ตั้งธนาคารสิ่งของเหลือใช้ และของเก่า ตั้งสหกรณ์ออมทรัพย์ ตลอดจนการร่วมแรงกันตกแต่งสภาพแวดล้อมในบริเวณ หมู่บ้าน เช่น กำจัดวัชพืช ปลูกต้นไม้เพื่อให้ร่มเงา และให้ผล เป็นต้น รัฐบาลสนับสนุนโครงการ ระดับ 2 นี้ โดยจัดหาวัสดุที่จำเป็นให้เปล่าส่วนหนึ่ง ชาวหมู่บ้านต้องร่วมใจกันเสียสละอีกส่วนหนึ่ง หรือจัดหาเงินกู้ระยะยาวดอกเบี้ยต่ำให้อีกส่วนหนึ่ง ในโครงการนี้มีเงื่อนไขว่าต้องใช้แรงงาน ร่วมกัน ห้ามจ้างบุคคลภายนอกเด็ดขาด

ผลที่ได้จากโครงการระดับ 2 นี้ ชาวบ้านได้พัฒนาจิตใจเพิ่มขึ้นอีก มีการเสียสละขยันขันแข็ง มีความสามัคคีร่วมกันทำงานมากขึ้น มีโอกาสได้ปรับปรุงสังคมสิ่งแวดล้อม พร้อมทั้งจะแสวงหา รายได้เพิ่มขึ้น รู้จักร่วมกันพิจารณาคัดเลือกโครงการด้วยวิธีการประชาธิปไตย เชื่อผู้นำและ มีความหวังเต็มเปี่ยมที่จะสร้างหมู่บ้านโดยส่วนรวมให้ดียิ่งขึ้นไปอีก

หมู่บ้านระดับ 3 หมู่บ้านดำรงอยู่ได้ด้วยตนเองหรือหมู่บ้านพัฒนาเศรษฐกิจ

เมื่อประสบผลสำเร็จตามโครงการระดับ 1-2 แล้ว จึงจะเริ่มโครงการระดับ 3 ได้ การ เพิ่มรายได้เน้นหนักที่การทำงานเป็นกลุ่ม มีการทำเกษตรกรรมเป็นกลุ่ม การทำแปลงเพาะเมล็ด ร่วม การปลูกพืชผักหรือทำการเกษตรนอกฤดูกาล การร่วมกันทำนาเลี้ยงสัตว์ เช่น สุกร เป็ด ไก่ ปลา และอื่น ๆ การสร้างโรงงานผลิตสินค้าขนาดเล็ก การจัดตั้งตลาดร่วมเพื่อจำหน่ายสินค้า ประจำหมู่บ้าน การดำเนินตามโครงการนี้ รัฐบาลจะต้องจัดหาอุปกรณ์ และวัสดุที่จำเป็นให้ เช่น ปุ๋ย เมล็ดพันธุ์พืช เครื่องมือการเกษตร เครื่องผ่อนแรง ตลอดจนผู้เชี่ยวชาญมาให้การแนะนำ ตามความจำเป็น

ในด้านทุนดำเนินงาน รัฐบาลจัดหาเงินกู้ระยะยาวให้ส่วนหนึ่ง ชาวหมู่บ้านต้องร่วมกัน ออกสมทบอีกส่วนหนึ่ง ชาวบ้านต้องร่วมทุน ร่วมแรงงาน ร่วมมือกันอย่างแข็งขัน เพื่อใช้เวลา ทั้งสิ้นเพิ่มพูนรายได้ให้กับตนเองและหมู่บ้านโดยส่วนรวม

ตัวอย่างโครงการเพิ่มพูนรายได้

- (1) ปลูกมะม่วงน้ำดอกไม้ห่อหวาย (ออกผลปีละ 3 ครั้ง) สำหรับหมู่บ้านขนาด 100 ครอบครัว
การลงทุน	- กำหนดระยะเวลาลงทุน 2 ปี
จำนวนเงิน	- ลงทุนครอบครัวละ 40 บาท
การช่วยเหลือ	- รัฐบาลต้องจัดหาเงินกู้หรือให้สินเชื่อระยะยาวสำหรับซื้อปุ๋ย ยาปราบแมลง
	- จัดหาผู้เชี่ยวชาญทางการเกษตรมาให้การแนะนำ
	- ให้คำแนะนำหรือจัดหาตลาดจำหน่ายสินค้าให้
วิธีการ	- ปีที่ 1. ลงทุนครอบครัวละ 40 บาท 100 ครอบครัว จะได้เงินทุน 4,000 บาท นำไปซื้อกิ่งมะม่วงตอนใต้ 200 ต้น ปลูกมะม่วง 200 ต้น ในที่ดิน

รวมซึ่งร่วมกันเช่าไว้ หรือ รัฐบาลจัดหาให้ ทุกคนเป็นเจ้าของร่วมกัน
ดูแลรักษา

- ปีที่ 2 ปลายปี มะม่วงเริ่มออกผล
- ผลประโยชน์ - มะม่วง 200 ต้น ออกผลต้นละ 50 ผล ได้มะม่วงทั้งสิ้น 10,000 ผลขาย
มะม่วงผลละ 5 บาท ได้เงิน 50,000 บาท
- แบ่งเงิน 50,000 บาท ออกเป็น 3 ส่วน
- 10,000 สะสมไว้เป็นสวัสดิการยามฉุกเฉินของสมาชิกในหมู่บ้าน
(สำหรับเงินกองกลางของหมู่บ้านรัฐบาลเกาหลีให้ดอกเบี้ยเงินฝากถึง
20%)
- 20,000 บาท แบ่งให้ครอบครัวละ 200 บาท
- 20,000 บาท ลงทุนต่อ เริ่มโครงการเลี้ยงสุกร

(2) โครงการเลี้ยงสุกร

เป็นโครงการต่อเนื่องจากโครงการที่ 1

- การลงทุน - ใช้ทุน 20,000 บาท ซื้อลูกสุกรตัวเมียตัวละ 500 บาท ได้ 40 ตัว
แจกให้กับครอบครัวที่จะเพิ่มพูนรายได้ ได้ 40 ครอบครัว นำไป
เลี้ยงด้วยเศษอาหารและอาหารผสมที่บ้าน ใช้เวลา 8-10 เดือน
ลูกสุกรโตผสมพันธุ์ได้ หัวหน้าหมู่บ้านจัดหาพ่อพันธุ์มาผสมอยู่ต่อมา
ได้ลูกหมูครอกละ 8 ตัว (แม่หมูจะให้ลูกหมู 8-12 ตัว) ลูกหมู
หย่านม นำแม่หมู 40 ตัว คือกองกลางลูกหมูยกให้กับผู้เลี้ยง และ
ผู้เลี้ยงจะนำไปเลี้ยงต่อเป็นหมูขุนหรือนำไปขายตัวละ 500 บาท
ก็ได้ แต่ละครอบครัวที่เลี้ยงจะมีรายได้ส่วนตัว 4,000 บาท
- แม่หมู 40 ตัว - คินกองกลาง นำไปขายได้ตัวละ 2,000 บาท ได้เงิน 80,000 บาท
- แบ่งผลประโยชน์ - แบ่งเงิน 80,000 บาท ออกเป็น 3 ส่วน
- 30,000 บาท คือทุกครอบครัว ๑ ละ 300 บาท
- 20,000 บาท สะสมไว้เป็นสวัสดิการ
- 30,000 บาท ลงทุนต่อ โดยเริ่มโครงการเลี้ยงปลา หรือโครงการ
ใดโครงการหนึ่งโดยได้รับความเห็นชอบจากที่ประชุม

โครงการต่าง ๆ ดังกล่าว เขียนประกาศไว้โดยเปิดเผย ประชาชนชาวหมู่บ้านสามารถ
ตกลงใจเลือกไว้โดยเสรีและรู้เป้าหมายรายได้ รัฐบาลจะต้องให้การสนับสนุนด้านวิชาการ
การวางแผนและการทำสถิติอย่างรอบคอบ⁽⁵⁵⁾

เมื่อสิ้นปี 1973 จิตสำนึกในการช่วยตนเองได้ขยายออกไปในชุมชนในชนบทอื่น ๆ อย่าง
กว้างขวางยิ่งขึ้น และในปีนั้นขบวนการแซมมาเอล อุนดองก็ได้บรรจุเข้าเป็นกองกองหนึ่งเป็นพิเศษ
สังกัดอยู่ในกระทรวงเกษตรและการประมง กระทรวงพาณิชย์และอุตสาหกรรม กระทรวง-

ศึกษาธิการ และทุกระดับของจังหวัดรวมไปถึงอำเภอ และเพื่อเป็นการจูงใจผู้นำดีเด่นของ
ขบวนการชุมชนใหม่ ก็ได้มีการจัดทำเหรียญตราขึ้นเพิ่มเติมจากเหรียญตามที่มีอยู่แล้วเพื่อมอบ
ให้แก่ผู้นำดีเด่นประจำปีนั้น ๆ⁽⁵⁶⁾

ในปี 1974-76 เพื่อส่งเสริมการพัฒนาตนเองได้วางเป้าหมายไว้ดังนี้

1. โครงการเพิ่มรายได้
2. เผยแพร่การฝึกแซมมาเอิล
3. ชักนำขบวนการแซมมาเอิลไปสู่ชุมชนชนเมือง

วัตถุประสงค์ในการเพิ่มรายได้ของชาวชนบทนี้ เมื่อถึงปี 1981 ชาวชนบทจะมีรายได้
ครอบครัวละ 5,000 เหรียญสหรัฐต่อปี สำหรับการฝึกแซมมาเอิล นั้น ก็เพื่อให้ประชาชนตื่นตัว
ในทางการเมือง รู้จักเพิ่มผลผลิตและรายได้ กระหายที่จะทำงานและเรียนรู้โดยการปฏิบัติ
โครงการศึกษาผู้นำแซมมาเอิลนี้ได้ขยายไปถึงผู้นำต่างๆในสังคม เช่น ผู้นำทางเศรษฐกิจ ผู้นำ
ทางศาสนา ผู้นำทางสื่อมวลชน ผู้นำทางการศึกษา รวมทั้งหัวหน้าส่วนราชการและได้บรรจุไว้
เป็นวิชาหลักวิชาหนึ่ง ซึ่งข้าราชการทุกระดับจะต้องสอบ เพื่อเลื่อนวิทยฐานะ ทั้งในการบรรจุ
แต่งตั้ง และเลื่อนขั้นเงินเดือน

สำหรับในเขตชนเมืองนั้น ขบวนการแซมมาเอิลได้ปรับปรุงหลักเกณฑ์ให้เหมาะสม
กับสภาพความเป็นอยู่ซึ่งแตกต่างกับชาวชนบททั่ว ๆ ไป โดยได้เน้นหนักในกิจกรรมเกี่ยวกับ
ความเป็นระเบียบในวิถีชีวิตของชุมชนชนเมืองมีการช่วยเหลือเพื่อนบ้านที่ด้อยกว่าประหยัด
พลังงาน รักษาความสะอาดของบ้านเมือง ปรับปรุงแหล่งเสื่อมโทรม และช่วยเหลือขบวนการ
แซมมาเอิลในชนบท ปรากฏว่ามีโรงเรียน สำนักงาน โรงงานอุตสาหกรรม รวมทั้งสิ้นประมาณ
5,300 แห่ง เข้าร่วมขบวนการแซมมาเอิลในเขตชุมชนชนเมืองนี้⁽⁵⁷⁾

เมื่อแนวความคิดในการเชื่อมั่นตนเองได้เกิดขึ้นอย่างเข้มแข็ง ในบรรดาโครงการต่าง ๆ
ที่ผ่านมาแล้ว โครงการแซมมาเอิลก็ได้ขยายผลต่อไปทุก ๆ ปี โดยเน้นในการพัฒนาสังคมและ
เศรษฐกิจ เป็นต้นว่าให้มีสิ่งอำนวยความสะดวก ในด้านสวัสดิภาพของประชาชนทั่วไปในชนบท
และชนเมือง สามารถสร้างภาพพจน์ที่ดีให้แก่ประชาชนได้อย่างทั่วถึง มีการส่งเสริมเพิ่มพูน
รายได้ โครงการนี้ยังขยายออกไปทุกหมู่บ้านที่เหลืออยู่ทุกระดับ ตลอดทั้งเขตชนเมืองทั่วประเทศ
เพื่อให้ชาวชนบททั้งหลายได้เปลี่ยนสภาพจากกระตือรือร้นหลังคามุงจาก กลายเป็นบ้านตึกหลังคา
มุงกระเบื้อง รายได้ต่อครอบครัวก็เพิ่มขึ้นทุกปี ตามตารางข้างล่างนี้

สถิติรายได้ที่เพิ่มขึ้นแต่ละปี

	ตัวเลขรายได้อีกคร่าวๆ	U.S.	คิดเป็นเงินไทย	เฉลี่ยเดือนละ
1971	" " "	986	19,780	1,648 บาทเศษ
1972	"(เริ่มพัฒนา) "	1,085	21,700	1,809 บาทเศษ
1973	" " "	1,328	26,560	2,213 บาทเศษ
1974	" " "	1,760	35,200	2,933 บาทเศษ
1975	" " "	1,806	36,100	3,008 บาทเศษ
1976	" " "	2,395	47,900	3,991 บาทเศษ
1977	" " "	2,876	57,520	4,793 บาทเศษ
1981	"เป้าหมายตั้งไว้ "	5,000	100,000	8,333 บาทเศษ

ตัวเลขแสดงผลสำเร็จในการพัฒนาชนบทเกาหลีใต้ ปี 1977⁽⁵⁸⁾

	โครงการ	เป้าหมาย	ผลสำเร็จ	ร้อยละ	ปีสิ้นสุด
1.	ถนนเข้าสู่ไร่นา (กม.)	49,167	43,060	88	1971
2.	สะพานข้ามคลอง	76,749	65,965	87	1971
3.	เปลี่ยนหลังคาบ้าน (ครอบครัว)	2,428,000	2,372,000	98	1978
4.	ไฟฟ้าชนบท (ครอบครัว)	2,755,000	2,755,000	100	1978
5.	โทรศัพท์ชุมชน	18,633	15,929	85	1978
6.	น้ำสำหรับบริโภค	27,581	18,920	69	1978
7.	ศูนย์ชุมชน	35,608	32,531	91	1978
8.	คลังเก็บสินค้า	34,665	17,325	50	1980
9.	เขื่อนกั้นตลิ่ง (กม.)	17,329	6,478	38	1981

4.4 ข้อสรุปของโครงการแซมมาเอล อนาคต

ขบวนการแซมมาเอล อนาคต หรือขบวนการชุมชนใหม่นี้ นับว่าเป็นขบวนการที่ปูพื้นฐานทางเศรษฐกิจและสังคมของสาธารณรัฐเกาหลีได้อย่างเหมาะสมเจาะทันเวลา ซึ่งในห้วงระยะเวลาที่ผ่านมาเกาหลีใต้ประสบความสำเร็จกับความอดอยากยากจน ความหายนะในสงคราม ประเทศชาติได้เผชิญกับภัยคุกคามทุก ๆ ด้าน รวมทั้งภัยคุกคามจากคอมมิวนิสต์เกาหลีเหนือ รวมทั้งประชาชนชาวเกาหลีได้เกียจคร้าน เวลารวันหนึ่งหมดเปลืองไปด้วย การกินเหล้า เล่นการพนัน เพราะในช่วงระยะเวลาปีหนึ่งต้องจับเจ้าอยู่แต่ในบ้าน เมื่อเข้าสู่ฤดูหนาวไม่น้อยกว่า 3 เดือนเวลาเหล่านั้น

เหมาะที่สุดสำหรับอบายมุขต่าง ๆ ประกอบกับการถูกรอบงำโดยมหาอำนาจจีน ญี่ปุ่น และ อารยธรรมตะวันตกผัดเปลี่ยนกัน จิตใจของประชาชนจึงแตกสลาย ประจบสอพลอ ใครเป็นใหญ่ มีอำนาจขึ้นมาก็เอียงไปสนับสนุนผู้นั้น คนเกาหลีจึงขาดความจริงจัง ขาดความซื่อสัตย์สุจริต ดูดาย ไม่กระตือรือร้น ตัวใครตัวมัน ปัก จุง ฮี จึงใช้เวลาอันยาวนานสมานรอยร้าวเหล่านี้ ด้วยการทำให้ตัวเป็นตัวอย่าง สร้างอุปนิสัยอันพึงประสงค์ขึ้นมาใหม่ ซึ่งในที่สุดก็ประสบผลสำเร็จด้วยวิธีการพื้นฐาน คือ ขยันอย่างฉลาด ช่วยตัวเองอย่างมีเหตุผล และร่วมมือกันอย่างมีระบบวิธี⁽⁵⁹⁾

ดังนั้นขบวนการแซมมาเอล อุนดอง นี้ ได้ชุบชีวิตใหม่ให้แก่ชาวเกาหลี ชาวเกาหลีได้มีความอยู่ดีกินดีมีสวัสดิภาพที่มั่นคงและปลอดภัย ชาวชนบทได้เปลี่ยนหลังคามุงจากเป็นมุงกระเบื้อง สมดังเจตนารมณ์ของประธานาธิบดีปัก จุง ฮี ซึ่งปรารถนาที่จะเห็นสภาพเปลี่ยนแปลงในทางสร้างสรรค์ของชาวเกาหลี ความผาสุก และมั่งคั่งในชุมชนใหม่ของชาวเกาหลีนั้น ได้ส่งผลสะท้อนไปยังสถาบันทางการเมือง เศรษฐกิจ การทหาร และสังคมจิตวิทยาของชาติ ให้มีประสิทธิภาพและแข็งแกร่งขึ้น ขบวนการแซมมาเอล อุนดองนี้ นับเป็นแบบฉบับของการก้าวไปสู่สังคมพัฒนาในประเทศกำลังพัฒนาทั้งหลาย การเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วของเศรษฐกิจ เกาหลีได้เหมือน “ปาฏิหาริย์” นี้ เนื่องจากโครงการนี้เป็นส่วนหนึ่งของแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมของชาติ ในขณะเดียวกันรัฐบาลก็ได้วางเศรษฐกิจ แผนที่ 3 และที่ 4 ต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง เพื่อพัฒนาประเทศให้ก้าวหน้าเพื่อที่จะได้ยืนเคียงบ่าเคียงไหล่กับประเทศที่พัฒนาแล้วทั้งหลาย

สิ่งสำคัญที่สุดในการเข้าใจประชาชนทั่วไปให้เกิดความรู้สึกในการทำงานเพื่อพัฒนาตนเองและพัฒนาชาติ นั่นคือคำขวัญต่าง ๆ ที่ติดไว้ทั่วเมือง ซึ่งประชาชนท่องจนขึ้นใจ คือ “เรา รวยได้, เราทำได้ และเราจะปกป้องมาตุภูมิของเรา” (We too can prosper, We can do it, and Let us defend our maul (Village))

นอกจากนี้ยังมีการรณรงค์ทางสื่อสารมวลชนเพื่อเผยแพร่โครงการแซมมาเอลด้วยการออกวารสารแซมมาเอล รายเดือน จำนวน 130,000 ฉบับ แจกฟรีสำหรับหมู่บ้านต่าง ๆ สถานีวิทยุ และโทรทัศน์จัดรายการพิเศษเฉพาะ แซมาเอลโดยตรงเป็นประจำ นอกจากนี้ยังสร้างภาพยนตร์เกี่ยวกับขบวนการแซมมาเอลถึง 16 เรื่อง เพื่อโฆษณาเผยแพร่ไปทั่วประเทศ ปัก จุง ฮี ยังได้แต่งเพลง “The Saemaul Song” โดยเป็นผู้ให้ทั้งทำนองคำร้อง ซึ่งเป็นเพลงที่แพร่หลายที่สุดในเกาหลี นอกจากนี้ ปัก จุง ฮี ยังได้ไปเยี่ยมหมู่บ้านต่าง ๆ ด้วยตนเองเป็นประจำ เพื่อรับฟังข้อคิดเห็นและฟังรายงานเกี่ยวกับความสำเร็จจากผู้นำหมู่บ้าน รวมทั้งเยี่ยมสถาบันการฝึกผู้นำหมู่บ้านไปร่วมรับประทานอาหารกับชาวบ้านอย่างเป็นกันเอง สำหรับหมู่บ้านชั้นนำก็ได้มอบรางวัลพิเศษให้ เพื่อเป็นการให้กำลังใจ สำหรับผู้นำหมู่บ้านดีเด่นที่ได้รับรางวัลเหรียญตรา ยกย่องคุณความดีเป็นประจำทุกปีจากประธานาธิบดี แล้วยังได้รับวุฒิบัตรแสดงคุณความดีที่ออกให้และลงนามโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยอีกด้วย ในปี 1978 สถาบันฝึกผู้นำ

แซมมาเอิลได้ฝึกผู้นำรวมทั้งสิ้น 25,370 คน บุคคลเหล่านี้ได้มีความอดสาหวิริยะและเสียสละ กำลังกาย กำลังใจ เพื่อจะนำชาติไปสู่การพัฒนาอย่างจริงจัง⁽⁶⁰⁾ (สำหรับผู้นำหมู่บ้านนี้ไม่ใช่ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน หรือข้าราชการ)

ในช่วงปี 1976-1978 นับเป็นปีที่เศรษฐกิจรุดหน้าอย่างรวดเร็ว การขยายตัวทางเศรษฐกิจ เพิ่มขึ้นปีละ 11.7 เปอร์เซ็นต์ มูลค่าส่งออกจาก 5 พันล้านเหรียญสหรัฐในปี 1975 เป็น 12.7 พันล้านเหรียญสหรัฐในปี 1979 ทั้งนี้เนื่องจากรัฐบาลได้เข้าร่วมลงทุนในโครงการอุตสาหกรรมหนักเป็นมูลค่าสูงหลายโครงการด้วยกัน อาทิเช่น อุตสาหกรรมเหล็กกล้า อุตสาหกรรมเคมี อุตสาหกรรมเปโตรเคมีคัล และเครื่องจักรยนต์ต่าง ๆ การที่รัฐบาลตัดสินใจส่งเสริมอุตสาหกรรมประเภทนี้ เนื่องจากเกาหลีใต้ไม่อาจพึ่งอุตสาหกรรมเบาที่ใช้แรงงานกรรมกรเป็นหลักได้ตลอดไป ประกอบกับระดับมาตรฐานการครองชีพ และอัตราค่าจ้างสูงขึ้นทุกขณะ อุตสาหกรรมประเภทต่าง ๆ ที่มีอยู่เดิมได้ถูกเร่งให้เพิ่มการผลิตเพิ่มกำลังผลิต โดยรัฐบาลสนับสนุนเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำ⁽⁶¹⁾

ผลิตผลทางอุตสาหกรรมหนัก ได้แก่

5.1 เครื่องจักรยนต์ (Machinery) ได้แก่เครื่องจักรไฟฟ้า อุปกรณ์การขนส่งเครื่องจักรทั่ว ๆ ไปได้ส่งเป็นสินค้าออกปี 1978 คิดเป็นมูลค่า 2,710 ล้านเหรียญสหรัฐ

5.2 เครื่องไฟฟ้า (Electronics) ได้แก่ วิทยุ โทรทัศน์ เครื่องเสียงต่าง ๆ รวมทั้งอุปกรณ์ไฟฟ้าส่งออกเป็นมูลค่า 1,396 ล้านเหรียญสหรัฐในปี 1978

5.3 รถยนต์ (Automobiles) ผลิตได้ทั้งรถยนต์ส่วนบุคคลและรถขนส่งสินค้าขนาดใหญ่ ส่งออกต่างประเทศคิดเป็นมูลค่า 30 ล้านเหรียญสหรัฐ ในปี 1978

5.4 เคมีภัณฑ์ (Chemical) อุตสาหกรรมเคมีภัณฑ์ได้พัฒนาไปสู่ความทันสมัยขึ้นเรื่อย ๆ ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจ

5.5 ซีเมนต์ (Cement) อุตสาหกรรมซีเมนต์นั้นนับเป็นผลิตผลจากวัตถุดิบที่มีอยู่ภายในประเทศอย่างเดี๋ยวนั้น โรงงานผลิตปูนซีเมนต์ได้สร้างเพิ่มมากขึ้น โดยใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ช่วยในการผลิต จึงสามารถผลิตซีเมนต์ได้เพิ่มขึ้นเป็น 22 เท่าตัว ในปี 1978 สามารถผลิตซีเมนต์ได้ 16 ล้านเมตริกตัน และส่งเป็นสินค้าออกเป็นอันดับ 3 ของประเทศต่าง ๆ

5.6 เครื่องทอ (Textiles) อุตสาหกรรมเครื่องทอ ซึ่งมีผ้าฝ้าย ผ้าไหม ขนสัตว์และเครื่องประดับด้วยโลหะ ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมเก่าแก่ที่มีชื่อของเกาหลี ตั้งแต่ปี 1960 เป็นต้นมา รัฐบาลเกาหลีใต้ได้หันมาสนับสนุนสิ่งทอต่าง ๆ เพื่อที่จะส่งเป็นสินค้าออก อุตสาหกรรมสิ่งทอได้พัฒนาเต็มที่ จนกระทั่งปี 1978 สามารถส่งเป็นสินค้าออกคิดเป็นมูลค่า 4,020 ล้านเหรียญสหรัฐ คิดเป็น 28.7% ของปีที่ผ่านมา⁽⁶²⁾